

A romantic couple in a close embrace, about to kiss. The man is on the left, wearing a dark suit and white shirt. The woman is on the right, wearing a light-colored, low-cut dress and a necklace. They are positioned in front of a window with a dark frame. The lighting is warm and dramatic, highlighting their profiles and the texture of their clothing.

SRDCOVÉ ESO

MORGANE
MONCOMBLE

ROMÁN

SRDČOVÉ
ESO

© Morgane Moncomble, Hugo Publishing, 2021

This edition is published by arrangement with name of Proprietor
in conjunction with its duly appointed agents Books And More Agency #BAM,
Paris, France
and Lester Agency. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milada Křížovská, 2024

Cover © Ariane Galateau, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4740-5 (pdf)

SRDČOVÉ MORGANE MONCOMBLE ESO

přeložila Milada Křížovská

ZÁKLADNÍ PRAVIDLA POKERU

Krupiér postupně rozdává každému hráči dvě karty. Hráči nalevo od dealera se nazývají **malý blind** a **velký blind**.

První kolo sázek otevírá hráč po levé ruce velkého blinda. Ten může v závislosti na svých kartách:

- **Dorovnat.** Hráč tedy vloží do banku stejnou částku jako velký blind.
- **Zvýšit.** Hráč vsadí částku vyšší, než jakou do banku vložil velký blind.
- **Složit.** Hráč tah vzdává, zahodí karty a do konce partie již nehraje.

Hráči hrají jeden po druhém, po směru hodinových ručiček. Malý a velký blind můžou dorovnat do výše sázek ostatních hráčů nebo zvýšit. Pokud dojde ke zvýšení, usku- teční se druhé kolo sázek.

Jakmile je první kolo sázek u konce, krupiér položí do středu stolu tři karty lícem nahoru. Těmto kartám se říká flop.

Druhé kolo sázek začíná hráč po dealerově levé ruce. V tomto novém kole může každý hráč říct:

- **Check.** Hráč se zdrží sázky. To může učinit pouze v případě, že se sázky zdrželi i hráči před ním.
- **Sázím.** Hráč se rozhodne vložit do banku určitou částku.
- **Zvyšuji.** Hráč vsadí částku vyšší, než kterou do banku vložil některý z předchozích soupeřů.
- **Dorovnávám.** Hráč vloží do banku stejnou částku jako předchozí soupeř.
- **Skládám.** Hráč odhodí karty a ukončí hru.

Když je druhé kolo sázek u konce, do středu stolu je položena čtvrtá společná karta. Této kartě se říká turn.

Třetí kolo sázek začíná stejně jako kolo předchozí. Když je toto kolo u konce, do středu stolu je položena pátá společná karta nazývaná river. Jakmile hráči uzavřou sázky, ti, kteří stále hrají (tj. hráči, kteří ještě nesložili), vyloží karty na stůl. Partii, a tedy i celý bank, vyhrává hráč s co nejsilnější výherní kombinací.

VÝHERNÍ KOMBINACE V POKERU

Vítězem partie pokeru se stává ten hráč, který sestaví nejvyšší kombinaci ze svých karet a/nebo z pěti karet položených do středu stolu lícem nahoru.

Zde je přehled všech možných kombinací v pokeru, od nejnižších po nejvyšší:

- **PÁR:** Dvojice karet se stejnou hodnotou.
POZOR: Pokud partii zakončí párem dva hráči, vyhrává ten, který má vyšší hodnotu karet.
- **DVA PÁRY:** Dva páry čili dvě dvojice karet se stejnou hodnotou.
- **BRELAN:** Varianta sestavená z trojice karet se stejnou hodnotou nazývaná také „trojka“.
- **POSTUPKA/STRAIGHT:** Postupka neboli pět po sobě následujících karet různých barev.
- **BARVA/FLUSH:** Pět karet sestavených v jediné barvě z karet v ruce a na stole. Tedy pět kár, pět srdcí, pět pik nebo pět křížů.
- **FULL HOUSE:** Trojice a dvojice karet se stejnou hodnotou.
- **ČTVEŘICE:** Čtyři karty stejné hodnoty.
- **POSTUPKA V BARVĚ:** Čistá postupka, pět po sobě následujících karet sestavených v jediné barvě.
- **KRÁLOVSKÁ POSTUPKA:** Postupka karet stejné barvy zakončená esem, tj. desítka, kluk, dáma, král a eso.

Prolog

LEVI

Březen. Petrohrad, Rusko.

„Nééé!“ zařvu a s dábelskou zuřivostí se vzepřu. „Pustte ji! Nic neprovedla!“

Čísi silné paže mě však drží zpátky, křičím jako smyslu zbavený a slzy mi zaplavují tvář zkřivenou zděšením. To přece nemůžou. Nemají právo ji ode mě odtrhnout, ne takhle, ne teď. Já ji potřebuju, jako ona potřebuje mě.

Tam, kam ji odvádějí, nezůstane ani minutu. Jsem jediný, kdo ji může ochránit, vždycky jsem byl.

I když jsem téhle své povinnosti ještě nikdy nedostál.

„To já jsem vinen!“ naposledy zoufale zařvu z plných plic. „Stůjte! Máte nesprávnýho člověka!“

Zakřičím vzteky, znovu loktem udeřím do břicha policajta, co mě pevně svírá, a okamžitě se vyřítím za ní. Všichni kolem křičí, někteří se mě pokoušejí zadržet, ale já se k ní přesto dostanu a obejmu ji kolem jejích křehkých ramen. Kolem tak hebkých a předůvěrně známých ramen, na která jsem jí jako malý tolikrát vylezl. Ramen, na něž bylo naloženo břemeno starostí, které jsem však nedokázal sejmout...

Všechno je to jen moje vina. Vzlykám jí zoufale do vlasů jako pětileté děcko, úpěnlivě ji prosím, aby mě neopouštěla,

a přitom vím, že kdyby neměla ruce spoutané za zády, pevně by mě k sobě přivinula.

„Levi. Neplač. To bude dobrý, ty můj andílku.“

„Mladej, musíš ji nechat jít.“

Ani náhodou. V žádném případě. A přesto nemůžu vůbec nic dělat. Tři policajti mě od ní odtáhnou s takovou silou, že se zhrouťm na kolena a třesou se mi ramena. Máma se na mě z dálky pousměje. Nepláče. Naopak, je hrozně vyrovnaná.

„Nedělej žádný hlouposti, jasný?“ přikáže mi přísně. „A už neplač. Brzy se zase uvidíme. Miluju tě.“

Zavrtím hlavou, neschopný zadržet slzy. Neznámí lidé ji chytanou za paži a odvádějí pryč. Naposledy na mě ještě mrkne, ale pak už vidím jen její záda. A jak se ode mě ta lepší část mého já vzdaluje mílovými kroky, nabývám dojmu, že ve mně cosi začíná odumírat.

Co teď budu dělat? Jsem pořád v příšerném šoku. Třesu se jako osika, třesu se dokonce tak silně, že když ke mně přistoupí můj strýc, nedokážu se ani postavit na nohy. Káráv mě poplácá po ramenou, abych se vzmužil, a odvede mě k sobě domů; tam, kde budu žít zřejmě až do své plnoletosti.

Nemám právo na jediné slůvko útěchy, na nic, co by mě uklidnilo. Chová se, jako by se vůbec nic nestalo, jako by má máma neměla shnít v base za to, že zavraždila mého tátu.

Mami, proč jsi to udělala?

Po tom příšerném dni u soudu se s ní vídám jen hodně zřídka. Smím ji navštívit nebo jí zavolat jen jednou za měsíc. Neustále mě ujišťuje, že se má dobře a že se tam dokonce sprátelila s ostatními vězeňkyněmi. Sice jí nevěřím ani slovo, ale předstírám, že ano. Když pak přijde řada na mě, dělám to samé, co ona: lžu. Tvrdím jí, že se dobře učím, moc nepiju a po nocích neflámuju. Rád bych, aby to byla pravda, ale jak mám snést všechny ty příšerné pocity, co mě dnem i nocí sžírají, a přitom se ani trochu nerozptýlit?

Chce se mi umřít.

Pořád se mi někdo snaží vtlouct do hlavy, že mám žít svůj vlastní život, nechodit za školu a dělat všechno pro to, aby na mě byla máma pyšná. Jenže místo toho se ze mě stává jen pořádně naštvaný puberták. Naštvaný na tátu, na mámu, na sebe. Ale nejvíce pak na jednoho člověka. Vždycky se přece musí všechna ta bolest na někoho svést, nebo ne?

Onen člověk se objeví v novinách jen pár týdnů po té příšerné události. Je ještě známější, než jsem si myslel: podnikatel, který si všechny ty své miliony nahrabal ještě před čtyřicítkou (sto deset milionů eur, abych byl přesný) díky mobilní aplikaci na streamování hudby, ale taky praveidelný host kasin a pokerových turnajů.

Upřeně se zadívám na lesklý papír, kde se novinářka dotýcného ptá, co si myslí o „tragické smrti“ mého otce, světového hráče pokeru, a srdce se mi okamžitě rozbuší nenávistí. Tito Ferragni, jeho odvěký rival a nepřítel číslo jedna, jí totiž odpověděl: „Je to hrozný, samozřejmě... Kdo by si to byl jen pomyslel? Ale víte, co se říká, neštěstí jedněch přináší štěstí těm druhým. Život jde zkrátka dál! A já mám už teď takový pocit, že mezi mnou a vítězstvím nestojí vůbec žádná překážka.“

Po přečtení tohoto ruského překladu se mi chce křičet. On si dovolil... on si vážně dovolil říct takovou věc do novin. Je mu naprosto fuk, co se stalo. Můj otec zasvětil tomuhle soupeření celý svůj život, znamenalo pro něj úplně všechno, dokonce mnohem víc, než co jsme pro něj byli v jeho srdci já s mámou. Ale Tito nemá ani špetku cti nebo citu v těle. On se skutečně prachsprostě raduje, že má teď větší šanci vyhrát, když je můj táta mrtvý.

A přitom to všechno začal on. To on podrazil a ponížil mého tátu. To on je zdrojem všech našich problémů. Všechno je to jen jeho vina. To kvůli němu jsem měl podělané dětství,

to kvůli němu je můj táta mrtvý a máma na nekonečných deset let v base. A on má ještě tu drzost takhle mluvit veřejně... Chodí si po svobodě, prachy má, o slávě nemluvě.

A tak si s pronikavým pohledem upřeným na lesklý papír svatosvatě přísahám: za tohle mi Tito Ferragni drazé zaplatí, i kdyby mi to mělo zabrat bůhvíkolik času a stát bůhvíco.

Stejně už nemám co ztratit.

„Pane Ivanoviči, chcete, abych zopakoval otázku?“

S trhnutím se proberu z chvilkového zasnění a uvědomím si, že na mě doráží houf novinářů. Zlobím se na sebe, že jsem si na tohle své temné životní období vzpomněl právě teď, a ještě k tomu na veřejnosti. Věděl jsem, že tu na mě čekají, už když jsem jel z hotelového pokoje dolů. Popravdě řečeno je sem pozval Thomas na mé výslovné přání. Potřebuju totiž, aby pro mě vyřídili jeden vzkaz.

Zamyšleně držím otevřené zadní dveře taxíku. Už nejsem tím sedmnáctiletým pubertákem, jímž jsem byl, když otec zemřel. Moje zášť i žízeň po pomstě pořád přetrvávají, jen už jsou o něco uhlazenější a moudřejší. Už nejednám s takovou prudkostí a zbrklostí jako dřív, ale s trpělivostí a chladnou vypočítavostí.

„Promiňte, cože jste to říkal?“ zeptám se zdvořile.

„Za dva měsíce začne světová pokerová série WSOP a vy jste už oznámil svoji účast. Minulý rok jste se v *Main Eventu* umístil na druhém místě, všichni jsou proto zvědaví, jak dopadnete letos. Rychlost, s jakou stoupáte po pomyslném žebříčku stále výš a výš, je dosud zcela nevídaná, s takovou jsme se nesetkali ani u vašeho otce. Řekl byste nám pár slov o svých cílech?“

Předstírám, že přemýšlím, a zimní petrohradský vítr mi přitom fíčí pod kabát. Ve skutečnosti jsem však na žádnou otázku nečekal s takovou netrpělivostí jako na tuhle. Znovu si vzpomenu na Titova slova, která jsem si onedhy

večer přečetl na lesklém papíře. Na ten jeho radostný výraz, když si představil, že už proti němu nestojí žádný silný soupeř. Ale hlavně se mi vybaví okamžik, kdy jsme se spolu prvně setkali.

Bylo mi jedenadvacet a právě jsem utratil veškeré své úspory za vstupní poplatek na pokerový turnaj – deset tisíc eur, přesně tolik. Když jsme se pak konečně ocitli u stejného stolu, pohlídal jsem si, abych mu potřásl rukou. Zdálo se, že ho ta moje drzost – nebo spíš hloupost – upřímně pobavila, a když se mě pak zeptal, jestli jsem fanoušek, lámanou angličtinou jsem mu řekl přesně to, co jsem si svatosvatě přísahal o pár let dřív: „Jsem ten, kdo vás sesadí z trůnu. Levi Ivanovič. Dobře si mé jméno zapamatujte.“

Musím se smát, když si vzpomenu, jak mu ten jeho arogantní ksicht rázem ztuhl. Samozřejmě že hned poznal moje příjmení, totožné s příjmením jeho letitého kamaráda nebožtíka. A přesto mě tehdy ještě vůbec nebral vážně.

To bylo před šesti lety.

„Abych byl upřímný...“ pravím čelem na kameru, zatímco mikrofon míří přímo na mě, „letos se WSOP účastním už naposledy.“

Všichni překvapeně vytřeští oči a nahnou se ke mně ještě blíže, aby ze mě vytáhli podrobnosti. Pozvednu ruku, a tak se zarazí a zmlknou. Využiju dramatického ticha, pronikavým, až démonickým pohledem se zadívám do kamery a tiše doufám, že se na mě právě teď někde ve světě, ať už v Benátkách, nebo jinde, dívá Tito Ferragni, strachy podělanej až za ušima.

„Rozhodl jsem se odejít do pokerového důchodu.“

Všichni si naráz pohoršeně odfrknou. Vychutnávám si ty jejich připitomělé výrazy a opájím se vzrušením. *Můj plán je spuštěn.*

„Tak brzy?“

„Vždyť jste ještě tak mladý! Proč proboha do důchodu?“

Moji pozornost zaujme novinář, který svraští obočí a nebojácně se zeptá: „Kam se poděl ten ambiciózní mladík, kterého jsme všichni znali? Pamatuji si na váš první rok v *Main Eventu*, tehdy jste prohlásil, cituji: „Neskončím, dokud se nestanu světovou jedničkou.““

Bez mrknutí oka přikývnu.

„To je pravda. Ale rozhodl jsem se, že tenhle rok bude můj poslední, přeberte si to, jak chcete.“

„Takže se chystáte vyhrát?“

Už to sice ví, ale chce to slyšet i ode mě. A tak ani na vteřinu neváhám – ostatně, není to můj styl.

„Samozřejmě.“

V duchu se však potutelně ušklíbnu a vynadám si do arogantních debilů. To nepopírám.

„Vypadáte velmi sebejistě. Svou účast už ale potvrdil i váš současný největší rival a v minulosti i největší rival vašeho otce Tito Ferragni...“

„Tito je silnej soupeř, ale už je to s ním děsná nuda. Od té doby, co se mu začalo hroutit manželství a podnik potápět ke dnu, nám holt stárne!“ pronesu, přičemž jsem si naprosto jistý, že jen a pouze on sám pochopí význam toho, co dodám vzápětí: „Je to hrozný, samozřejmě. Ale víte, co se říká... neštěstí jedněch přináší štěstí těm druhým.“

Kapitola 1

ROSE

Květen. Macao, Čína.

Zoufale potřebuju prachy.

Jenže můj mozek si myslí, že potřebuju další sporták, a to je ten problém.

Jsem v Číně teprve dva týdny a už mě vyrazili ze čtyř kasin. Zdá se, že Číňani mají něco společného s Italy: ani jedni mě nemají moc v lásce. Zato já je ano.

Miluju, když poprvé vkročím do kasina, všechnu tu vřavu hracích automatů a vítězných výkřiků, z kterých mi málem praskají ušní bubínky, ten pocit touhy a euforie zároveň. Miluju, když se posadím k pokerovému stolu a vidím, jak mě všichni ti nadutí alfa samci podceňují a nenápadně přitom pošilhávají po mém výstřihu a sytě rudé rtěnce.

Ale úplně nejkrásnější chvíle nastanou, když je všechno začnu pomalu, ale jistě oškubávat a ty jejich pohrdavé úšklebky se mění v pohledy plné zloby. Většinou se však nevzdávají snadno – prostě mužská pýcha.

„Štěstí začátečníka, jak vidím,“ opakují neustále mým směrem jakoby na vysvětlenou svého neúspěchu.

Ti nejnamyšlenější dokonce bojují až do chvíle, kdy už v ruce nedrží jediný žeton. A právě ty mám nejradši. Zbožňuju, když je můžu pozorovat, jak se zesměšňují. Jejich bankovky mi pak vždycky voní o chlup líp než bankovky

těch ostatních, jestli je to teda vůbec možné, hlavně když si pak za ně kupuju nějaké luxusní botičky.

A tady máme ten můj problém. Buď to teď všechno prohýřím v ruletě, nebo celý ten balík vezmu a rozfofruju ho po obchodech. Můj poslední úlet: koupila jsem si krvavě rudé Ferrari F8 Tributo, i když na tudy vím, že se v Číně dlouho neohřeju. A tak za volantem tohohle svého luxusního šperku právě teď přijíždím před Venetian, jedno z mála kasin v zemi, z nichž mě ještě nevykopli.

Na Macao už padla tma a budovy září tisíci světýlek. Vysockám se z rudého žihadla ven a podám klíčky zřízení parkujícímu auta hostů. Klapot mých jehlových podpatků připomíná práskání bičem o beton.

„Příjemný pobyt ve Venetianu,“ uvítají mě zde anglicky.

Macajský Venetian je údajně největším kasinovým komplexem na světě. Musela jsem ho proto vidět na vlastní oči. Předlohou se mu staly italské Benátky, takže se pyšní i vlastními vnitřními vodními kanály; v gondolách plujících po tyrkysově modré laguně si zde milenci vychutnávají noční romantické chvíle. Musím uznat, že iluze je téměř dokonalá.

Až to ve mně vyvolává stesk po domově. Narodila jsem se totiž ve Florencii, v Itálii, ale vždycky mě lákalo objevovat svět. Na žádném místě ale nevydržím déle než pár měsíců. Zpočátku mi cestování připadalo zábavné, teď už se mi začíná pomalu zajídat... Mám totiž pocit, že vlastně nikde nejsem doma.

Rázným krokem přecházím přes velkou halu a pohledem vzrušeně hltám všechno kolem. A zase se mi přihodí to samé: v žilách se mi rozproudí adrenalin, srdce se mi rozbuší na plné obrátky, začnou si mě k sobě zvát všechna ta třpytivá světýlka i hlasitý cinkot hracích automatů a pocítím neukojitelnou touhu vsadit si alespoň malý obolus, aniž bych věděla, jestli vyhraju, anebo všechno prohraju, hlavně když pocítím to *něco*.

Ale asi jsem moc měkká, protože tomu *něčemu* nedokážu vůbec odolat. Potřebuju prachy, ale rozhodně nehodlám Carlottu prodávat – ano, už jsem si to své ferrari i pojmenovala. Což je ostatně důvod, proč už ho nemůžu vrátit, teda mimo jiné.

Přejdu přes mramorovou rozetu zdobící podlahu ve vstupní hale a vyjedu po schodech do prvního patra. Už se mentálně připravuju, když vtom mi v ruce zavibruje mobil. Videohovor od mámy.

Do prdele práce. Vždycky zavolá v tu nejnevhodnější chvíli.

Uchýlím se do odlehlého koutku ke sloupu a jen co zvednu mobil do úrovně očí, přijmu hovor. Nemůžu si pomoci, ale jen co spatřím mamku sedící doma u piana, usměju se od ucha k uchu.

Je to totiž jediná bytost, která si zaslouží můj upřímný úsměv.

Pošlu jí na dálku vzdušný polibek. Celá rozzářená toto gesto opětuje. Jsme sice jedno tělo a jedna duše, ale moc si nevoláme. Nemá to ráda. Je hluchá, takže si můžeme volat jen přes FaceTime, a to není zrovna vždycky nejpraktičtější.

„Kde to jsi? Vypadá to tam moc krásně!“ vyzvídá.

Odpovídám jí italsky a jednou rukou přitom znakuju: „V jednom z největších kasinovejch komplexů na světě, ve Venetianu. Pošlu ti fotky!“

Snažím se nedat na sobě nic znát, aby mě neprokoukla. Jsem v tom sice profík, ale ji stejně nikdy neoblafnu. Ta hned ví, která bije. Ta jediná dokáže prohlédnout všechny ty moje lži – snad i proto, že s nimi má taky jako jediná co do činění. To ona je ten důvod, proč už se mi moc nechce cestovat... Někdy se mi zdá, že umírá a já jsem daleko od domova, a začnu panikařit. Umřela bych, kdyby se to stalo. Cítím se mizerně, že jsem od ní tak daleko. Víím, že

potřebuju určitou stabilitu, kotvu. Jenže utíkat stále někam pryč mě láká mnohem víc.

„Moc se nám po tobě stýská. Kdy se vrátíš?“

V hloubi duše si povzdechnu. Taky se mi po ní stýská... Nemůžu si ale přece jen tak napochodovat zpátky domů a v kapse nemít ani floka. Vždyť jsem sem přijela hlavně proto, abych si pořádně nahrabala a všem splatila, co jim dlužím.

Moje mamka, významná behaviorální psychologka, mi neustále opakuje, že dokud budu před problémy jenom utíkat, nikdy se jich nezbavím, protože problémy nechodí po horách, ale po lidech.

A jako by mě snad doopravdy slyšela přemýšlet, ihned ustaraně dodá: *„Domluvily jsme se přece, že bude lepší, když se kasinům vyhneš, Rose. To přece víš. Měla by ses vrátit.“*

A je to tady. Rychle se ji snažím uklidnit úsměvem, byt lehce roztřeseným.

„Je mi dobře, mami. Už jsem z toho venku. Jsem vyléčená.“

„Ty bys snad nabízela pivo vyléčenému alkoholikovi? Samozřejmě že ne. A tohle je to samé. Je ještě brzy... Nezahrávej si s ďáblem.“

Jenže já si s ďáblem zahrávám přímo pekelně ráda, maminko. Už dávno jsem mu upsala svoji dušičku.

Ano, nepopírám: obházet kasina, když se člověk roky léčil ze závislosti na hazardu, není zrovna nejchytřejší nápad. Ale já už jsem vážně vyléčená! Téměř rok jsem do kasina ani nev kročila, až teprve před dvěma měsíci. Pár partiček mi nemůže uškodit.

Je mi už mnohem líp. Byla jsem sice jeden čas úplně na dně, takže vím, jaké to je. Ale změnila jsem se. Jsem už dost silná... i když jsem do toho zase párkrát spadla. Ale tentokrát to zvládnu.

Musím.

„Mám to pod kontrolou!“ znakuju ve spěchu. „Jen jednou nebo dvakrát si vsadím a končím. Slibuju.“

Nedůvěřivě přivře oči, ale nakonec se na mě přece jen usměje. Ví, že mi nevěří ani slovo, ale rozhodla se, že mi bude důvěřovat. Je taková.

Honem zavěsím, strčím mobil do psaníčka a jen co si poupravím oblečení, zapluju do jednoho z herních sálů. Zábava je tu v plném proudu. Nevím, kam dřív. Jdu pomalu a pečlivě si hlídám výraz. Procházím se mezi stoly a důkladně si prohlížím každého hráče. Na hazardu nejvíc miluju to, že se ze mě stává úplně jiná bytost.

Nebo aspoň dřív jsem to tak měla. Než se z nošení oné pomyslné masky stal jen obyčejný zvyk. Přetvařuju se, i když nehraju. Nikdo na světě nedokáže uhádnout, jaká vlastně jsem nebo co si myslím, jen moje mamka. Kolikrát dokonce ošálím i sama sebe, ale pravda stejně nakonec vždycky vypluje na povrch. *Mrcha.*

Ruce mě svrbí čím dál víc. Jako by mi to moje psaníčko pod tíhou všech těch žetonů ztěžklo. A to jich zdaleka nemám tolik, kolik bych si přála. Vyhrávat peníze mi jde dobře, ale udržet si je, to už je oříšek. Takové je už bohužel moje prokletí.

Všimnu si několika dam středního věku, které se dobře baví u jednoho stolu, a pak zase u jiného skupinky chlápků v oblecích, kteří se vzájemně probodávají pohledem. Kasina jsou zkrátka plná nejrozumnějších lidí. Hrát může opravdu každý. Profík i začátečník, boháč i chudás... Stačí jen jedna jediná bankovka a všechno je rázem jinak.

Kasino má skutečně otevřenou náruč pro všechny, to je fakt. Ale taky vám mnohem víc vezme, než dá. Mně například vzalo moje duševní zdraví.

Pohled mi padne na stůl uprostřed velkého křišťálového sálu. Právě se k němu posadil jakýsi týpek. Poker. Po očku si ho prohlédnu od hlavy až k patě. Je mladý, kolem

třícítky. Jeho černé sako a kalhoty dávají tušit, že si dal záležet na vzhledu. U nohou mu leží batoh a na stole stopky. Ihned mi dojde, že je to online hráč, co zřejmě hrává na čas. Těžko říct, jestli to umí. Ale na tom nesejde. Už teď totiž vím, že vyhraju.

Posadím se ke stejnému stolu, aniž bych se podívala jeho směrem, a překřížím své dlouhé nohy. Pokývnutím hlavy se pozdravím s krupíérkou. Týpek na mě nejdřív cosi spustí čínsky, ale naznačím mu, že nerozumím, a tiše doufám, že přestane prudit. Většinou to pak vzdají sami.

„Ruleta je na druhý straně,“ vysměje se mi anglicky a neodpustí si mlsný pohled na má prsa.

Natočím se k němu a namísto odpovědi se na něj jen kysele ušklíbnu. Přidá se k nám ještě jakási padesátka a hra začíná. Tvářím se nepřístupně a nedávám najevo sebemenší emoci. Rychle mrknu do karet: srdcový a křížový král.

Tohle bude brnkačka. Vsázím stále víc a víc, v žilách mi proudí adrenalin a srdce buší jako o závod. Vyhýbám se pohledu ostatních hráčů. Nesnáším dívat se jim do tváře. Celá rozhicovaná se soustředím na karty vyložené na střed pokerové podložky. *Bože, tohle mi tak chybělo!*

Za pár minut už vyhrávám všechno, co jsem vsadila, a ještě něco navíc. Když pak k sobě hrnu žetony týpka, s nímž jsem měla tu čest hned na začátku, konečně se mu podívám zpříma do očí a se zadostiučiněním v hlase prohodím: „*Con le mani in tasca!*“¹

Ani nemám čas zaregistrovat jeho reakci, beztak mi určitě rozuměl starou belu. Uchopím psaníčko a jdu k dalšímu stolu. Dostanu neodolatelnou chuť na blackjack. Věnuju mu dvě hry a ty taky vyhraju. Zmocňují se mě pocity euforie, které mě nutí hrát dál a dál, i když jsem mamce slíbila, že to nebudu přehánět.

1 „S prstem v nose“ italsky.

O dvě hodiny později si ale všimnu, že už o mně vědí. Jdou po mně krupiéři, ucítím to, jen co vstanu od stolu a začnu bezcílně bloudit sálem. Takže mi už zbývá jen pár minut, než mě odsud vyrazí.

Už jsem si nahrabala pěknou sumičku, ale pořád nemám dost. No samozřejmě. Takhle to přece chodí. Že chcete pořád víc a víc. To je na té závislosti tak nebezpečné. Ale stejně... příšerně se nudím. Bezcílně a lhostejně bloumám kolem stolů. Sice hazard miluju, ale už si ani nevzpomínám, kdy jsem si ho naposledy doopravdy užila. Všichni ti gambléři, s kterými hraju, jsou průhlední, nezajímaví a hlavně děsně nudní.

Nechám si v baru nalít skleničku vína a pokračuju v tahu. Neměla bych už přestat? Ale ne. Nesmysl. Musím...

Panebože.

Zarazím se a udiveně pozvednu jedno obočí. O dva stoly dál hrají v napjatém tichu tři maníci. Na první pohled nic zvláštního. Kdokoliv by prošel kolem, ani by se po nich neohlédl. A to se taky ostatně děje.

Dokonce ani krupiéř nevypadá, že by byl ve střehu.

Pobaveně se uchechtnu a upřeně se zadívám na týpka s tetováním. Na toho, co si právě schovává kartu do rukávu od saka.

Jen co ho spatřím, okamžitě vím, že tenhle borec má hraní v krvi.

A to doslova.

Bez rozpaků si ho změřím pohledem: černá havraní hříva, oči barvy rozbouřených mraků, ostře řezaná čelist a bledá plet s tetováním těsně pod očima. Káro na levé, kříže na pravé straně.

Sluší mu to. Možná až moc. Mamka mi vždycky říkala, že krása je zbraň: zbraň, která má odvést pozornost světa od těch nejtěžších hříchů, ne-li je rovnou omluvit. A tenhle podvodníček s dlouhými prsty je toho jasným důkazem.

Pohodlně se opřu do židle o pár metrů dál, a zatímco upíjím víno, sleduju jejich hru. Dotyčný krasavec se na rozdíl ode mě nedává před pohledy konkurentů ihned na útěk. Naopak, sleduje je mrazivýma očima po celou dobu jejich tahu, jednoho pěkně po druhém. Jako by je vyzýval, aby ho naprášili.

Vtom však jako by ucítil, že si ho tajně prohlížím, pozvedne své zachmuřené oči a pohlédne jimi do mých. *Panenko skákavá*. Jeho pohled je tak pronikavý, že mám co dělat, abych se nerozechvěla vzrušením. Rozhodně však nesklápím zrak. Místo toho se na něj jen lišácky pousměju, abych mu dala najevo, že není zas tak rafinovaný, jak si myslí. A v tu ránu pochopím, že to ví. Že ví, že já vím.

Jeho dosud soustředěná a nehybná *poker face* se ve vteřině změní a spiklenecky na mě mrkne.

Prokristapána. Ten má ale drzost! Uvědomuje si vůbec, co všechno riskuje, když podvádí právě tady?

„Flush,“ oznámí a otočí karty lícem nahoru.

Samozřejmě vyhrává levou zadní. S důstojným klidem k sobě hrne žetony, nikam nespěchá a nikdo ani nic nenařítá. Nikdo ho neobviní, že podváděl. Nemůžu si pomoci, ale tenhle borec mě začíná zajímat. Fixlovat v kasinu už totiž není žádná sranda. Na to už jeden musí mít fakt pořádný koule – a teď nemluvím o kartách.

Prohlížím si jeho polodlouhé, po stranách do ztracena vyholené vlasy, které mu elegantně padají do čela, a hryžu se přitom do vnitřní strany tváře. Celé moje tělo bije na poplach: na tohohle fešáka BACHA.

Jenže o to víc mě samozřejmě láká skočit do toho po hlavě. A tak ani příliš neváhám, když se opře do židle, znovu se na mě upřeně zadívá a vyzývací prohodí: „Dáme partičku?“

Kapitola 2

LEVI

Květen. Macao, Čína.

Jsou chvíle jako právě tahle, kdy upřímně lituju, že nevidím svět v barvách jako většina smrtelníků.

Nemůžu říct, že mi to chybí. Může snad člověku chybět něco, co nikdy neměl? Narodil jsem se s tím, že jsem normální. Že vidím věci úplně stejně jako ostatní. Teprve až když mi byly tři, mamka pochopila, že tu něco nehraje.

Pořád mi opakovala, že můj oblíbený svetr je modrý a že se k mým kaštanově hnědým kalhotám nehodí. Ale nechápal jsem. Pro mě mělo obojí stejnou barvu. Všechno, nebo skoro všechno mělo stejnou barvu. Některé věci byly hodně tmavé, jiné zase hodně světlé.

Otec si samozřejmě myslel, že lžu. Že se jen snažím upoutat pozornost jako všechny děti v mém věku. O rok později už si ale mamka dupla, kvůli školce, a vzala mě k doktorovi.

Ukázalo se, že to má dokonce i svůj název: achromatopsie. Nevidím barvy, tečka. Prý vnímám svět, který mě obklopuje, v odstínech šedé. Předpokládám, že mají pravdu, ale s jistotou to potvrdit nemůžu.

Chvíli to bylo těžké, ale postupem času jsem si zvykl. S tímhle typem hendikepu lze totiž normálně žít, jsem toho důkazem. Dokonce jsem dospěl do bodu, kdy už ani nelituju, že jsem jiný. Jednoduše jsem se s tím smířil.

Jenže jak dneska večer lačně přejíždím očima po téhle kočičí bohyni, prudce mě píchne u srdce. Dal bych cokoliv, jen kdybych ji mohl vidět v celé její kráse. *Skutečně* vidět.

Její krátké vlasy jsou tmavé, zřejmě černé nebo hnědé, stejně jako její pronikavé oči s dlouhou oční linkou. Pleť má průsvitnou a hladkou, určitě hebkou na dotek. Barvu jejích plných rtů ale určitě nedokážu. Že by růžová? Nebo broskvová?

Na sobě má hedvábné kalhoty s vysokým pasem a nahoře bílý krajkový korzet, jenž svádí k těm nejhříšnějším myšlenkám. Její oči, téměř schované pod ofinou, si mě důkladně prohlízejí a říkají: „Víme, cos právě udělal.“ Kdyby tu byl Thomas, zřejmě by po mně vrhl vražedný pohled. Nesnáší, když podvádím. Já to sice taky dvakrát nemusím, ale už mě ten večer začínal pekelně nudit.

Já totiž fixluju, jen když se nudím.

Napráší mě? Nikdo jiný neviděl, co jsem teď udělal, na to jsem byl až příliš rafinovaný a obratný. Ale ona ano. Jak?

Když se pak krupíérka chystá rozehrát novou partii, odvážím se po té kočičce s bystrými očima znovu podívat. Nehnula se ani o milimetr a stále si mě prohlíží se stejným zaujetím. Čím déle se na ni dívám, tím je krásnější. Najednou pocítím podivnou, až živelnou touhu zjistit, jak hraje – nazvěte to klidně profesionální deformací. Thomas tvrdí, že přesně tohle je ten můj problém: moje častokrát až extrémní posedlost věcmi nebo lidmi, kteří ve mně vzbuzují zvědavost.

Pohrávám si s žetony a sebevědomou angličtinou prohodím směrem k ní: „Dáme partičku?“

Ale nedá na sobě nic znát. Váhá, já mám času dost.

„Soudě podle vaší herní techniky bych řekla, že víte o pokeru pěkný kulový,“ odpoví konečně se svůdným přízvukem. „Bez urážky, ale hraju jen s tím, kdo za to opravdu stojí. Jinak mě to hned přestane bavit. Taková už je bohužel moje nátura.“

Pobaveně se ušklíbnu. Ta má ale prořízlou pusinku. I pro strach uděláno, to se musí nechat. Líbí se mi. My Rusové máme rádi ženy, které vědí, co chtějí.

Zvednu ruce před sebe a místopřísežně jí slíbím: „Budu hodnej. Umím se přizpůsobit soupeři.“

Netrvá dlouho a je rozhodnutá. Se vztyčenou hlavou si sedá proti mně. Někdo, kdo neumí odmítnout výzvu – to je můj člověk. Tiše zkoumám každičký její pohyb. Ví to, ale na rozdíl od ostatních ji můj pohled očividně nechává v klidu. Mrknu na její žetony a rychle spočítám, kolik má.

Slušný balík...

Ta určitě nehraje špatně. O to rychleji se mi v žilách rozproudí adrenalin. Jeden po druhém dostáváme karty a nikdo ani nedutá. Padnou mi dvě osmy, srdcová a piková. Žádná hrůza, ale bude to fuška.

Zaměřím se na ni, hlavně na ni, a snažím se zjistit, jaké má karty. Blafuje při hře? Hraje tiše, nebo hodně mluví, aby odvedla soupeřovu pozornost? Používá ženské zbraně? Nebo radši ostatní zastrašuje mrazivým pohledem, stejně jako já?

Ať tak nebo tak, zcela záměrně mě ignoruje. Nechápu proč, asi mi z toho hrábne. Bojí se, abych ji nerozhodil, nebo pochopila, že když se mi bude vyhýbat, rozhodí naopak ona mě?

Neznámá kráska sází jako první. Tváří se sebejistě, ale to ještě neznamená, že má dobré karty. Přemýšlím rychle, moc neváhám. Koneckonců jsem tu přece kvůli hře.

První tři karty na stole, kterým se říká *flop*, jsou křížová čtyřka, piková šestka a kárová osma. Dávám si pozor, abych nedal najevo spokojenost, když vtom ke mně konečně pozvedne oči. Jako by mě snad slyšela přemýšlet.

Neuhýbám očima, podpírám si bradu pěstí a dál se tvářím jakoby nic. Dlouhé vteřiny se jen vzájemně vyzýváme pohledem, když vtom se jí na tváři vykreslí neznatelný úsměv. *Do prdele.*

„Vy si asi myslíte, že umíte lhát,“ utrousí zničehonic.

Už to ví. Nevím sice jak, a taky mě to pořádně štve, ale právě se jí podařilo nahlédnout za mou masku. Ale jak? Blbost. Určitě je to jen hloupá shoda náhod. Není přece možné, aby se na mě jen podívala a hned věděla, že jsem s těmi kartami spokojený. To přece nedokáže nikdo.

Neztrácím hlavu, usrknu doušek citronové vodky a prohodím: „No samozřejmě.“

Pohledem sklouzne k mojí ruce, jíž možná až příliš křečovitě svírám skleničku, a znovu se pousměje.

„Kdybyste to fakt uměl, věděl byste, že si nestačí hlídat jen výraz. Můžete mít sebelepší *poker face*, ale pokud si nedáte pozor i na tělo, vždycky vás prozradí.“

V duchu se pobaveně ušklíbnu. Má pravdu. Já hlupák. Vždyť to přece vím sám. Řeč těla na druhého prozradí při nejmenším to samé co obličejová mimika. Sice si ji hlídám, ale je to těžší, než se zdá.

Následující dvě karty jsou srdcová pětka a křížová devítka. Začínám mít slušnou šanci na výhru. Ostatní už odpadli. Zůstáváme jen my dva.

Jestli opravdu ví, jakou mám kombinaci, udělá líp, když složí. Pokusil jsem se ji prokouknout, ale celou dobu se ani nepohnula. Hotový nedobytný sejf. Čekám, stejně jako ostatní, jak se rozhodne, když vtom se ke mně zničehonic natočí: „Co teď podle vás udělám?“

Zamyslím se a upřímně jí odpovím: „Na vašem místě bych složil.“

Zamyšleně zavrtí hlavou a lehce se nakloní dopředu. Nesklápím zrak k jejím zkříženým pažím a dál jí vyzývavě hledím do očí. Na tvář se jí zatoulala řasa. Musím se hodně ovládat, abych ji nesfoukl.

„Tuhle partičku vyhraju já,“ oznámí mi s přehledem. „Sice jsem původně měla hodně malou šanci, že budu mít silnější kombinaci než vy, vzhledem k tomu, jaký karty

byly rozdaný na střed, to nepopírám. Ale pořád jste si něčeho nevšiml.“

Načež navýší. Celý zkoprnělý dorovná. Odkrývá karty jako první.

Křížová šestka a kárová sedma.

„Kvinta.“

Zatraceně. Upřeně se na mě zadívá a zkoumá mou reakci. Měl bych teď být našťvaný. Koneckonců, právě si mě namazala na chleba, mě, profesionálního hráče pokeru. Za pár týdnů mám vyhrát světový turnaj a tahle holka se vynoří bůhví odkud a se zavázanýma očima mi ukáže, že vím o pokeru fakt pěkný kulový.

Ještě před šesti lety bych zhrzeně stáhl ocas.

Dneska ale mou hrud' zaplaví něco docela jiného. Slastný pocit z adrenalinu. Zvědavost proměněná v sladké vzrušení. Něco podobného jsem zažil jen jednou, když jsem hrál proti Titovi: byl to pocit respektu, ale i touhy.

„Dáme ještě jednu.“

Nezdá se však, že by ji můj návrh překvapil. Na vteřinu zaváhá, ale pak přece jen přikývne a shrábne vyhrané žetony.

„Ok. Dám vám poslední šanci pochopit, jak jsem vyhrála. Mějte oči otevřené.“

To rozhodně budu. Otevřené a upřené jen a jen na ni. Nejsem ani tak frustrovaný tím, že mě porazila. To se může stát. Hraju sice poker na vysoké úrovni, ale pořád je to jen hra založená na náhodě.

Umím ale prokouknout lidi. Nikdy se nespletu, jednoduše proto, že můj šestý smysl je neomylný. A ono ejhle, asi to tak úplně nebude a tahle holka mi to právě dokázala. Co jsem tak mohl přehlédnout?

Tentokrát dostanu srdcové eso a srdcového krále.

Dobrý začátek. Hlídám si výraz i gesta, zatímco krupiéřka vykládá na stůl nový *flop*: károvou devítku, kárového kluka a křížovou královnu.

Nabízí se spousta možností, co s tím. Já se ale bohužel soustředím víc na krásnou neznámou než na vlastní hru. Chci přijít na to, co myslí tím „Ale pořád jste si něčeho nevšiml“. Nijak mi to neulehčuje.

Když přichází řada na ni, dává si načas. Až moc. O čem tak usilovně přemýšlí? Nepřítomně se zadívá kamsi do středu dlaně a vtom sebejistým pohybem vsadí všechno, co má.

„All-in.“

Ona hraje vabank? To jako vážně? Tímhle tahem mě totálně vykoledí. O čem tak dlouho přemýšlela? Jestli potřebovala tolik času, aby vsadila, pak určitě nemá silnou kombinaci. Přece když má někdo vítězství na dosah ruky, tak neváhá ani vteřinu. Ale proč teda hraje vabank?

Anebo sází všechno jenom proto, abych si to myslél.

Jenže zrovna o tomhle dost silně pochybuju.

Pobaveně se ke mně natočí. Úsměv má po čertech pěkný. Děsivý i svůdný zároveň.

„Tak co? Už jste na to přišel, nebo pořád nic?“

„Tak určitě jsem přišel na to, že jsem vás opravdu hluboce podcenil.“

Tvář se jí pobaveně zachvěje, načež překříží své dlouhé nohy. Třetí hráč složí karty a probodne nás pohledem. Asi jsme na jeho vkus až moc užvanění.

„Jestli vás to uklidní,“ dodá krásná neznámá křišťálovým hlasem, „myslim, že máte slušně našlápnuto na vítězství.“

Přesto se však dál tváří, jako by se jí to vůbec netýkalo. To je divné. Nikdo přece nebude hrát vabank, kdyby mu hrozilo, že prohraje. A co když podvádí? Nesmysl. Určitě si se mnou jen hraje, ale daří se jí to skvěle.

Nenechám na sobě znát frustraci, jako ostatně nikdy, a radši nasadím uvolněný výraz.

„Jak to můžete vědět? Nevíte přece, co držím v ruce ani jakou sbírám kombinaci.“

„Většinou to jde snadno odvodit, musí se jen trochu zapojit mozek. Řekla bych, že máte zhruba... dvaapadesátiprocentní šanci, že tu sázku vyhrajete.“

„Tak málo?“

„To je přece slušný.“

To je fakt. Zvláštní dívka.

„Proč teda sázíte všechno, když je vaše šance jen osmačtyřicet procent?“

„Spíš pětáčtyřicet,“ opraví mě. „Když budu počítat se *splitem*.² A abych odpověděla na vaši otázku: partie přece ještě neskončila. Věřím v osud nebo ve vědu, prostě tomu, kdo první vyslyší můj prosby.“

V osud nebo ve vědu. Nechápatě sraštím čelo, naposledy mrknu do karet a udělám to samé, co ona, a sice vsadím všechno. Ani mě nenapadne to teď skládat. Přiznám se, že přímo hořím zvědavostí, co před nás teď vybalí. Skoro si až přeju, aby vyhrála, a to je co říct!

Krupiérka ukáže srdcovou osmu. No vida. Pěkné karty, znovu mám velkou šanci na výhru. Odvážně juknu směrem k ní, ale dělá mrtvého brouka.

„No? Tak na kolik procent to vidíte teď?“ zažertuju, zatímco se krupiérka chystá ukázat další kartu.

Dlouhé vteřiny jen přemýšlí s rukama založenýma na stole. „Řekla bych... kolem třiasedmdesáti?“

Udiveně pozvednu jedno obočí.

„To je dost. A vy si pořád myslíte, že vyhrajete?“

„Proč ne?“ usměje se tajemně.

A vtom, aniž ze mě spustí oči, nenápadně nadzvedne karty. Podvědomým reflexem sklopím zrak. Zcela vědomě mi ukazuje vlastní karty, a to před zraky všech!

2 Pozn. překl.: Jestliže mají hráči všech pět karet stejné hodnoty, pak se bank rozdělí mezi hráče (tzv. split). Samotná barva karet není v pokeru v případě shody rozhodující.

Kárové eso a károvou dvojku.

Hrabe jí? Znovu si ji zaujatě prohlížím. V hlavě se mi honí všechny možné kombinace, všechny možné scénáře, z nichž by mohla vzejít jako vítěz.

„To by se musel stát zázrak.“

Na to už ale jen pokrčí rameny. A tak oba mlčky přesouváme pozornost na střed stolu. Srdce mi buší jako splašené, krupíérka bere do ruky rozhodující kartu, otáčí ji a ukazuje...

Křížovou dvojku.

No to mě podrž, to je teda šok. Vůbec tomu nemůžu uvěřit. Ona vyhrála. Ona vážně vyhrála. Z beznadějných sedmadvaceti procent to vytáhla až na sto jen s touhle poslední, prachobyčejnou kartou.

A ještě ke všemu vyhrála jen díky jedné podělané kvintě. Zázrak, skutečně.

Nemůžu si pomoci, překvapeně na ni zírám a nevycházím z údivu. Zato ona se na mě jen škádlivě a vítězoslavně pousměje a shrábne žetony do psaníčka.

Upřímně jí poblahopřeju a s ledovým klidem se zeptám: „Jak jste to věděla?“

Nedokážu to pochopit. Chci, aby mi to vysvětlila, jinak v noci neusnu. Váhá, ale nakonec se přece jen podvolí: „Nebyla jsem si jistá. Neexistuje žádný způsob, jak to uhádnout. Řekněme... že jsem měla tušení.“

Nevěřím jí ale ani slovo. Takhle mě totiž doběhla už podruhé. Jsem teď kvůli ní úplně švorc. Je neuvěřitelná. Chci ji poprosit, aby na mě počkala, než si vyberu peníze, abychom mohli hrát dál a pak ještě a ještě, až do rána, ale zavře psaníčko a proneše: „Díky za botičky.“

„Prosim?“

„Koupim si je zejtra za vaše love.“

Pobaveně se uchechtnu a strčím si ruce do kapes od kalhot. Kdyby tu tak byl Thomas! Sice by ji k smrti

nenáviděl, ale z jeho reakce bych se zaručeně počůral smíchy.

Zašilhám po jejích klasických černých jehlách. Nebo modrých? Anebo snad kaštanově hnědých? Těžko říct. Zní to asi divně, ale představa, že si za moje peníze udělá radost, se mi docela zamlouvá. Zaslouží si je. Vždyť jsem se nechal převézt jako totální ucho a to se mi nestává každý den.

„Doufám, že si aspoň vyberete ty nejdražší,“ zažertuju.

„Já jiný nekupuju.“

Vstane a uhladí si hedvábné kalhoty. Udělám to samé a chystám se ji požádat, jestli by ještě nezůstala a nedala si se mnou třeba skleničku, když vtom nás přeruší dva maníci v obleku. Ihned mi dojde, že jsou to pracovníci ostrahy. Přistoupí k ní a zdvořile ji osloví.

Nezdá se však, že by ji jejich nenadálá přítomnost nějak zvláště zneklidnila, natož když je pak začne ujišťovat, že nemluví čínsky. Jeden z nich ukročí vpřed, vážně se jí podívá do očí a lámanou angličtinou zopakuje: „Budu vás muset požádat, abyste laskavě opustila tyto prostory.“

Svraštím obočí. S lhostejným výrazem se jich zeptá proč. Jako by tuhle situaci ani zdaleka nezažila poprvé.

„Slyšeli jsme o vás, slečno Alfieriová. My tyto praktiky ve Venetianu netolerujeme.“

Stoím pozornost zpátky na ni a maskuju údiv. Chce tím snad ten týpek říct, že je to podvodnice? Navíc profláknutá široko daleko? V duchu vyprsknu smíchy. Tak teď má, holka, teprv můj obdiv.

„Aha, už to konečně chápu... Takže my jsme vlastně kolegové.“

Probodne mě pohledem a svalnatcům odsekne: „Počítání karet přece není žádnéj podvod. Pokud vim, není na tom vůbec nic nezákonnýho. Nemůžu za to, že jsem chytrá.“

Její odpověď mi dočista vyrazí dech. Ona... počítá karty? Zmateně si ji prohlížím ve světle téhle nové informace.

No ovšem, počítání karet skutečně není zakázané. Jen je na to špatně pohlíženo. Přitom málokdo je schopný takové frajeřiny, natožpak v pokeru.

Samozřejmě že si každý hráč, hodný toho jména, snaží spočítat, jakou má šanci na výhru. Existují ale přírodní úkazy, jako je tahle dívka, které se zcela vymykají normálu. Jen skutečný génius na matematiku si z ní totiž dokáže udělat takovou zbraň.

„Budu se opakovat, ale my zde tyto herní praktiky netolerujeme. Budu vás muset doprovodit k východu.“

Obrátí oči v sloup, ujistí ho, že trefí sama, a mrkne na mě úplně stejně, jako jsem to udělal já na ni začátkem večera. Chci je zastavit, něco ze sebe vychrlit, cokoliv, jen ať může hrát dál, ale je pozdě, protože jeden ze sekuritáků už ji rychle vyvádí ze sálu. Krásná neznámá tak mizí za hlasitého klapotu podpatků v honosných dveřích.

Asi už taky půjdu. Stejně nemám, co bych vsadil. Musím povyprávět Thomasovi, co se mi stalo... Bůhví, že jsem udělal úplně všechno, abych letos Tita porazil.

Prísahal jsem to sám sobě. Neexistuje, že bych prohrál.

Ale možná... možná budu přece jen potřebovat nějakou záložní pojistku. Tajnou zbraň. Plán B.

Tutovku.

„Promiňte!“ obrátím se na sekuritáka, který se celou dobu držel vzadu. V hlavě se mi totiž začíná pomalu, ale jistě rodit šílený nápad. „Jak jste říkal, že se ta dívka jmenuje?“

Kapitola 3

ROSE

Květen. Macao, Čína.

Mamka mě nepřestává bombardovat esemeskami, ve kterých mě úpěnlivě prosí, abych se vrátila domů. Zřejmě si myslí, že trávím celé dny zalezlá někde v kasinovém doupěti a rozhazuju peníze, které nemám – což ale není *zas tak daleko* od pravdy.

Přesně tohle totiž dělá závislost. I když víte, že už to stačí a že váš bankovní účet zeje prázdnotou, stejně vždycky najdete způsob, jak hrát dál.

Protože si prostě a jednoduše myslíte, že „příště už to určitě vyjde“. A někdy fakt jo. Ale až na stopadesátý pokus. Už tak je to dost nebezpečné, natožpak pro mě.

Já totiž nejsem v hazardu žádný béčko. Já *vím*, že dřív nebo později zase vyhraju. A proto taky drze sázím horentní sumy. To odtud pramení všechny moje dluhy.

Rodiče by je za mě klidně zatáhli, ale já na nich nechci být závislá. Poradím si sama, ostatně jako vždycky.

„Chci tyhle,“ řeknu konečně a ukážu na pár krásných zlatých lodiček.

Prodavačka rozumí anglicky, a tak přikývne a pokyne kolegům, aby to zařídili. Neměla bych takhle utrácet, a už vůbec ne za malichernosti – hodně cestuju, takže se mi celý můj život musí vejít do jediného kufru. Na co ale nedám

dopustit a na co si vždycky udělám místo, jsou mé štětce a malířské tuby. Téhle své vášně se nevzdám nikdy v životě.

Jinak ale obvykle přemýšlím o všem, co kupuju, i když se poslední dobou spíš chovám jako utržená ze řetězu. Ale co, ty lodičky jsou vážně boží. Navíc jejich nákupem přispívám k ekonomickému rozvoji země, ne?

A tak je bez problému zaplatím a vycházím ven s obří taškou v ruce. Zapálím si cigaretu palladiovým zapalovačem – dárkem od mého otce k osmnáctinám – a chystám se dál pokračovat směrem ke Café de Paris Monte-Carlo, když vtom cosi zaujme moji pozornost.

Ty krásó.

Fakt se mi to nezdá. Očima spočinu na sportáku značky Ford Mustang Lithium o devíti stech koních. Luxusní šperk. Rozhodnu se, že se u něj na chvíličku zdržím, a pohledem začnu pomalinku přejíždět po karosérii... až k muži, který se s rukama v kapsách opírá o jeho zadní dveře.

Nehybná tvář.

Pronikavé, démonické oči.

„Nemám zavolat na policii?“

Včerejší pokerový hráč však na svou obranu nehne ani brvou. Jen lehce nakloní hlavu na stranu a dál se mi upřeně dívá do očí. Na rozdíl od minulého večera už mu nedokážu z tváře vyčíst vůbec nic. Dokonale ovládá obličejovou mimiku a to mě irituje.

S tímhle typem osobnosti se totiž hrozně špatně manipuluje.

„Vy si řekněte. Potřebujete snad zachránit... Rose?“

Podezřívavě přimhouřím oči. V hlavě mi okamžitě začnou hlodat dvě otázky. Za první, jak to, že zná mé jméno? A za druhé, jak to, že mě našel, a ještě k tomu tak rychle? Chce snad zpátky svoje prachy? Smolík, došly.

„To jsou ty slavný botičky, předpokládám,“ dodá a hodí okem po mé tašce.

S úsměvem předstírám jistou žvotálnost: „Držím sliby.“
„Obdivuhodná vlastnost, takovou u lidí obvykle hledám.“

Nedůvěřivě povytáhnu jedno obočí. Kam tím míří? Zeptám se ho, co ode mě vlastně chce a jestli tu stojí jen náhodou, i když o tom dost silně pochybuju. S odpovědí si ale dává načas a soustředí se jen na mou cigaretu, ze které zase potáhnu.

Vtom se jeho oči znovu vnoří do mých, jako by se na vteřinu skutečně nechal rozptýlit.

„Včera večer jste měla poněkud naspěch.“

„Spíš ‚gorily v zádech‘, to je výstižnější.“

Pousměje se, ale jen na zlomek vteřiny. Slyším klepání na okno ze strany řidiče a teprve teď si všimnu, že není sám. Za kouřovým sklem sportáku se rýsuje silueta muže. Tajemný neznámý se ani nepohne, ale já vím, že nás slyšel.

„Bohužel se nemůžu dlouho zdržet. Slečno Alfieriová, jsem tady, abych vám udělal nabídku. Nehledáte náhodou práci?“

A *jak*. Ale mlčím. Nedůvěřivě si ho prohlížím. Mám neblahé tušení. Tuhle otázku mi v minulosti položila už pěkná řádka zazobaných a vlivných pracháčů a hned se ze mě snažili strhat oblečení. Takovou chybu už neudělám.

„Proč, vy někoho sháníte?“

„Ani ne, ale ve vašem případě bych udělal výjimku. Líbíte se mi.“

Bingo. Řekl to ale s takovým odhodláním, že mi až přejel mráz po zádech. Musím přiznat, že tohle jsem od něj po tom včerejšku vůbec nečekala. Moje zklamání je opravdové, ale jepičí. Věnuju mu mrazivý úsměv a dělám čelem vzad.

„Je mi líto, ale nejsem prostitutka.“

Vím, že jsme ve městě hříchu, jehož ekonomika spočívá z velké části na hazardu a obchodu s bílým masem, ale stejně. Už toho mám plné zuby.

Zdá se, že chápe důvod mých rozpaků, protože hned vytáhne ruku z kapsy a naznačuje, že se mýlím.

„Myslím, že tu došlo k nedorozumění. Vy se mi nelíbíte *jako takhle*,“ pronese. „Řekněme, že mě spíš přitahují... vaše schopnosti.“

Nevím, co mu na to odpovědět, a tak jen nedůvěřivě vypustím dlouhý obláček kouře.

„Neříkejte, že taky patříte k těm úchylákům, který vzrušují ženský chodidla?“ utřu ho a dodám: „Teda nic ve zlém.“

Na tváři se mu objeví další, tentokrát už zcela odzbrojující úsměv. Neovládat se, už mu v tom jeho krásným fáru dávno sedím vzadu na klíně. Ale zůstávám i nadále věrná své Carlottě.

„Vaše nožky budou určitě moc hezký, o tom nepochybuju. Ale já mám úplně jiný neřesti.“

„A jaký?“

Nastane významné ticho. Upřeným pohledem ho vyzvu, aby byl upřímný. Ale nakonec mi odpoví s takovou lehkostí, jako by se snad opravdu vůbec za nic nestyděl: „Mě vzrušují moc a peníze.“

Málem vyprsknu smíchy. My snad nakonec budeme vážně stejní.

„Ale to přece každýho, ne?“

Jeho bledá tvář bez výrazu se rozzáří úsměvem, jako by ho má odpověď upřímně potěšila. Odlepí se od sportáku, a tak využiju příležitosti a pokradmu si ho prohlédnu.

Na sobě má tenký svetr zastrčený do krémově bílých kalhot s vysokým pasem. Vypadá stylově a elegantně. Má úsměv nebezpečný jako zaklínač hadů a určitě už jím zlozil nejedno dívčí srdce, ale ten pohled... Bože, ten pohled...

To je pohled samotného ďábla.

O to víc se mi samozřejmě líbí.

„Tumáte,“ pronese a podá mi vizitku, na níž si přečtu jméno Levi Ivanovič. „Nemám čas vám teď všechno

vysvětlovat, ale nezašla byste se mnou dneska večer na skleničku? Zvu vás, samozřejmě.“

Mlčky protočím vizitku v prstech. Dokonce už na ní z druhé strany napsal i adresu. Luxusní hotel Ritz-Carlton. Jestli si může dovolit apartmá v takovém nóbl podniku, pak bych ho určitě měla vyslechnout. Nebo že by jen squatoval v tamějším baru?

Určitě ani nebude o moc starší než já. Kolem pětadvaceti, řekla bych. Znovu zabrousím pohledem na jeho vizitku a doufám, že najdu nějakou odpověď. Všechno je na ní azbukou, ale poznám jméno napsané latinkou: *Rasputin*.

Firma, zřejmě.

„Budu na vás čekat v sedm v baru,“ dodá Levi.

„Je mi líto, ale asi vás zklamal, myslím, že nepřijdu. Vy-
noříte se tu bůhví odkud, určitě jste mě celý dopoledne špehoval, a to všechno jenom proto, abyste mi řekl, že se vám líbím a že mi chcete dát práci. Nechej bejt paranoidní, ale přesně takhle holky, jako jsem já, obvykle končí: zavražděný a v rubrice černý kroniky.“

Pokývne hlavou, jako by připouštěl oprávněnost mých obav, obejde sporták a otevře pravé zadní dveře. Řidič zapne zapalování a k mým uším dolehne slastná symfonie motoru.

„A kdybych vám řekl, že mám peněz jako šlupek?“

Nepříliš ohromeně si založím paže na hrudi, upustím cigaretu a típnu ji podpatkem. Jak mohl vědět, že se chytanu zrovna na prachy? S tímhle ohozem si přece musí každý myslet, že se v nich přímo topím.

„*Quanto?*“³

Říká se, že jazyk peněz nezná hranic, a je to pravda. Vsa-
dím se, že nežbleptne italsky ani slovo, a přesto perfektně chápe, co mám na mysli. Jen totiž povytáhne jedno obočí a pronese: „Dost na to, abyste si dala říct.“

3 „Kolik?“ italsky.

Po těch slovech nasedne do svého fára a zabouchne dveře. Parchant jeden namyšlenej. Je mi naprosto jasné, že patří k těm typům chlápků, co nejsou zvyklí slyšet ne. Ti jsou ze všech nejhorší. Chce se mi z nich zvracet.

Vtom zadní okénko sjede dolů, pokerový hráč se vykloní ven a s neznatelným úšklebkem na svých růžových rtech prohodí směrem k mým chodidlům: „Už se nemůžu dočkat, až uvidim, jaký botičky jste si vybrala.“

* * *

Ritz-Carlton je překrásný hotel, o tom žádná.

Ten můj mu sice nesahá ani po kotníky, ale nestěžuju si. Jakmile vejdu do hotelové lobby, někteří hosté, muži i ženy, se po mně začnou nenápadně ohlížet.

Zřejmě za to může můj outfit.

Na sobě mám černé kalhoty sladěné se saténovou halenkou bez ramínek se spadlými balonovými rukávy a hlubokým výstřihem do písmene „V“. Moje krátké vlasy mě příjemně šimrají na uších, propíchaných po celé délce chrupavky pozlacenými mini kroužky.

Na nohou mám zlaté lodičky značky Stiletto na jehlových podpatcích, které jsem si dopoledne koupila, ozdobené štrasovým závěsem kolem kotníku. Cítím se neuvěřitelně mocně a sexy, připravená rozdat si to se slavným Levim Ivanovičem, kterého si taky hned všimnu – ostatně, jak jinak?

Pohodlně si sedí v baru v jednom z vínově červených kožených křesel, nohy má přes sebe a v ruce drží skleničku whisky. Jdu sice pozdě, ale přesto tu pořád je a trpělivě na mě čeká.

Celé odpoledne jsem byla přesvědčená, že nikam nepůjdu, ale na poslední chvíli mě přemohla zvědavost. Jestli se mu nelíbím „jako takhle“, pak *musím* zjistit, co po mně vlastně chce – a o jaké částce se tu vůbec bavíme.

Moje teta říká, že jdu jen po prachách.

Já tomu ale říkám „mít smysl pro praktičnost“.

Přijdu k němu co nejpomalejším krokem, posadím se do křesla naproti němu a přehodím si nohu přes nohu jako on. Zdá se, že ho můj příchod lehce zaskočil, jako by už ani nečekal, že dorazím.

Mlčky na sebe vyzývavě hledíme, oba hluboko zanoření do křesel. Za pár vteřin dopije skleničku a postaví ji na stůl mezi nás.

„Jaká je vaše droga?“

Kéž bych nějakou měla. Začnu s ním koketovat: „Nevim přesně, co máte na mysli.“

V ten okamžik se objeví číšník, ale Levi ze mě dál nespouští oči.

„Tam, odkud pocházím, se nabízená sklenka nikdy neodmítá. Máme takový jedno přísloví, který říká: ‚Nepijou jen špióni.‘ Takže co... Brandy? Nebo šampaňský?“

S velkou radostí se podvolím. Sice mu to nepřiznám, ale já nikdy žádnou sklenkou nepohrdnu. Každý se přece někdy rád napije, nejenom v Rusku.

„Spíš červený víno.“

„Lahev *Ao Yunu*, pane?“ nabídne mu číšník ještě lepší angličtinou, než je ta moje.

Levi přitaká a vysvětlí mi: „Červený víno *Ao Yun* je vyhlášený, taky se mu říká ‚Božský nebe‘. Je lahodný, i když já osobně dávám přednost vodce – z patriotismu, zřejmě.“

Necháváme se obsloužit a já se mezitím zvědavými očima rozhlížím po sále. Zajímalo by mě, na kolik tu vyjde noc v nejdražším apartmá. Představa, že bych si ji dopřála, se mi začíná zamlouvat. Jednou se sem určitě vrátím.

„Sám bych si nevybral líp,“ ozve se Leviho hlas do ticha.

Sleduju, jak pohledem pomalu sklouzává k mým chodidlům, přesněji řečeno k mým lodičkám, a neznatelně se pousměju.

„To už je bohužel moje prokletí: mám záliby jako mili-onářka, a přitom jí vůbec nejsem.“

„Ale mohla byste.“

Nechápavě pozvednu jedno obočí, a tak pokračuje: „Nebudu chodit kolem horký kaše,“ spustí a nakloní se dopředu, s loktem nedbale opřeným o koleno. „Už několik let hraju poker na profesionální úrovni a váš způsob hry na mě udělal dojem.“

No samozřejmě, to by poznal i slepý. Sice prohrál, ale přesně věděl, co dělá, a dělal to sakra dobře.

„Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by uměl počítat karty tak jako vy,“ dodá s neskrývaným obdivem v hlase. „Vždycky jsem to chtěl umět, ale bohužel mám k matematickému géniovi hodně daleko...“

„Takže vy sháníte doučování?“

Myslím to jako vtip, ale při pohledu na jeho vážný výraz beru hned zpátečku. Opravdu mu jde od začátku jen o tohle? Zvláštní kluk.

„Každý rok se v Las Vegas účastním světového turnaje v pokeru,“ pronese stručně na vysvětlenou. „Je to už za tejdén.“

Kysele se ušklíbnu.

„Takhle rychle se počítat karty ještě nikdo nenaučil.“

V jeho hlubokém hlase se ozve neskrývaný náznak čehosi hodně vulgárního, ale přesto, jako by mluvil o něčem úplně jiném, pronese s ledovým klidem: „Já jsem ale hodně zvědavě a učenlivej žák.“

Kristova noho, tím barytonem se mi dostal až pod kůži.

„To na věci nic nemění,“ namítnu a rychle si usrкну ze skleničky, abych schovala své červené tváře. „Já se to učila roky. Za jeden tejdén to absolutně nemáte šanci zvládnout.“

Záhadně se na mě pousměje, jako bych ještě nevěděla všechno.